

EXPUNERE DE MOTIVE

Dispozițiile Decretului Consiliului de Stat nr.244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, care reglementau relațiile sociale și economice din acest domeniu, de tip socialist, erau căzute de mult în desuetudine și pe cale de consecință se impunea o nouă reglementare în materie.

O încercare de corelare legislativă cu noile realități sociale și economice din România de astăzi, în acest domeniu, a început în anul 2000, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.190/2000 privind regimul metalelor prețioase în România.

Aplicarea prevederilor acestui act normativ, care trebuia să intre în vigoare la data de 16 ianuarie 2001, a fost suspendată, împreună cu alte asemenea dispoziții, începând cu data de 1 ianuarie 2001, în temeiul art.1 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.295/2000 privind suspendarea aplicării sau abrogarea unor ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, până la adoptarea legilor de aprobare sau, după caz, de respingere de către Parlament, în vederea corelării unor reglementări adoptate prin ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului cu Programul de Guvernare.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 a fost aprobată prin Legea nr.261/2002.

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 67/2002, termenul de intrare în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.190/2000 privind regimul metalelor prețioase în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.261/2001, a fost prorogat până la data de 1 ianuarie 2003.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr.190/2000 privind regimul metalelor prețioase în România, chiar și în forma modificată și completată prin Legea nr.261/2002, necesită noi modificări și completări, în vederea corelării

dispozițiilor sale, dar și ale acestor dispoziții cu cele ale altor acte normative și în special cu normele de tehnică legislativă.

După titlul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr.190/2000, cu modificările și completările ulterioare, ar trebui să reglementeze numai regimul metalelor prețioase în România. Cu toate acestea, ea conține numeroase dispoziții referitoare la pietrele prețioase, care, evident nu sunt metale.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr.190/2000 debutează abrupt prin definirea unor termeni și omite să definească obiectul propriu de reglementare.

Lipsa stabilirii obiectului de reglementare a constituit, cu siguranță, una din cauzele care au făcut ca o serie de relații economico-sociale din domeniu, cum sunt cele referitoare la producția de metale prețioase, la metalele prețioase și aliajele acestora folosite în domeniul industrial, la aurul dentar, numismatică etc., să rămână în afara reglementării. În acest sens, amintim că art.1 pct.2 se referă numai la producerea de aliaje, nu și la producția de metale prețioase în stare fină.

Textul art.11 este incomplet și este în contradicție cu spiritul reglementării, precum și cu prevederi ale acesteia.

Considerăm că legiuitorul a avut în vedere controlul operațiunilor cu metale prețioase și nu a celor cu metale, în general și că suntem în prezența unei lipse de rigoare în redactarea textului. Toate celelalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.190/2000, cu modificările și completările ulterioare, se referă la „metalele prețioase”.

În plus, dispozițiile acestui articol, care atribuie competențe de control Ministerului Finanțelor Publice, sunt în contradicție, cel puțin, cu cele ale art.14, potrivit cărora controlul marcării și al titlurilor marcate se va efectua de către Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor.

Având însă în vedere locul ales normei juridice instituită prin art.11, în textul actului normativ, în opinia noastră, acest control vizează numai evidența operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase și nu operațiunile în sine.

În această ordine de idei, chiar titlul Capitolul V este neinspirat, acesta trebuind să se refere la evidența operațiunilor cu metale prețioase și pietre prețioase și controlul asupra acestei evidențe, care în mod judicios, este de competența Ministerului Finanțelor Publice.

Marca de garanție nu exprimă titlul, așa cum în mod eronat se stipulează la art.18 lit.b). Marca de garanție și marca de titlu sunt chestiuni distincte, neconfundabile și definite, cu destulă rigurozitate, la pct. 8 și 9 ale art.1.

În plus, art.18 lit.d) dispune că, în desfășurarea activității sale, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor este singura instituție în măsură ca, pe teritoriul României, să constate și să sancționeze abaterile de la prevederile legale referitoare la marcarea metalelor prețioase. Or, singura normă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.190/2000, cu modificările și completările ulterioare, care sancționează abateri de la procedura de marcarea a metalelor prețioase și aliajelor acestora, este cea instituită prin art.27. Potrivit art.28, însă, sancționarea faptelor prevăzute de art.27 este și de competența personalului cu atribuții de control al Ministerului Finanțelor Publice, dar și cel al Ministerului de Interne.

Textul art.20 este incomplet, deoarece nu precizează dacă preluarea dotării urmează să se facă fără plată sau cu plată, caz în care trebuia să indice sursele de finanțare; nu precizează cum se preia personalul, eventual dacă acesta se consideră transferat în interesul serviciului; nu stabilește dacă noile activități date în competența Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor urmează să se desfășoare în regim extrabugetar sau bugetar și, eventual sursele de finanțare; nu lămurește problema spațiilor necesare desfășurării activității etc.

Prevederile art.25 nu sunt corelate cu cele ale art.286 și 287 din Codul penal.

Dispozițiile art.26 sunt incomplete. Potrivit art.1 teza a II-a din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, așa cum a fost modificat prin Legea de aprobare a acesteia, nr.180/2002 „*Constituie **contravenție fapta** săvârșită cu vinovăție, **stabilită** și sancționată **prin lege**, ordonanță, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, a consiliului local...a consiliului județean...*”. Cu toate că și redactarea acestui text este deficitară, se poate deduce că legiuitorul consideră contravenție numai fapta stabilită ca atare de actul normativ. Într-o interpretare *per a contrario*, rezultă că fapta care nu este considerată în mod expres ca fiind contravenție, printr-un act normativ corespunzător, nu poate fi sancționată contravențional.

În acest context, pentru că desfășurarea fără autorizație a operațiunilor cu metale prețioase, cu aliajele acestora sau cu pietre prețioase nu este definită în mod expres ca fiind contravenție, în opinia noastră, art.26 nu este în măsură să producă efectele juridice dorite de legiuitor.

Potrivit art.28, ultima teză din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, pentru ca un contravenient să poată achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore, jumătate din minimul amenzii, această posibilitate trebuie să fie menționată în mod expres de actul normativ în cauză.

În redactarea actuală, art.29 nu permite achitarea a jumătate din minimul amenzii pentru că nu conține o dispoziție expresă în acest sens. Pe cale de consecință textul acestuia pare a fi inutil. El este, cel mult, de natură să producă confuzii.

În conformitate cu prevederile art.34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.190/2000 privind regimul metalelor prețioase în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.261/2002, metalele prețioase sub orice formă, pietrele prețioase, pietrele fine și materiile organice prețioase considerate fără stăpân, precum și cele ridicate în vederea confiscării, ori confiscate, se depun la Ministerul Finanțelor Publice în tezaurul trezoreriei.

Textul art.34¹ nu este riguros formulat. Considerăm că legiuitorul a avut în vedere obiectele din metale prețioase, dar și **pietrele prețioase** „preluate abuziv” **de către stat** și nu și cele preluate abuziv de persoane fizice, de exemplu. Incoerențele sunt datorate lipsei de rigurozitate în redactarea textului.

Valorificarea acestor bunuri urmează a fi făcută în condițiile prevederilor Ordonanței Guvernului nr.128/1998 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului cu modificările și completările ulterioare.

În vederea reglementării modalităților de valorificare a metalelor prețioase sub orice formă, pietrele prețioase, pietrele fine și materiile organice prețioase considerate fără stăpân, precum și cele ridicate în vederea confiscării, ori confiscate, se impune completarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr.128/1998, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.514/1999, cu modificările și completările ulterioare.

Urmare a modificării Ordonanței Guvernului nr.128/1998 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.194/2001, litera b) a articolului 4 a devenit litera a) a aceluiași articol.

La pct.33 din Legea nr.261/2002 a fost prevăzută, în mod eronat, abrogarea prevederilor art.4 alin.(2) lit.b) din Ordonanța Guvernului nr.128/1998, cu modificările și completările ulterioare, corect fiind art.4 alin.(2) lit.a).

Pe lângă cele de mai sus, alte incoerențe ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.190/2000 privind regimul metalelor prețioase în România au fost înlăturate pe calea modificării și completării prevederilor sale prin ordonanța alăturată.

Față de cele arătate, a fost elaborat proiectul de lege alăturat în vederea aprobării Ordonanței Guvernului pentru perfecționarea cadrului legislativ privind regimul metalelor prețioase în România, pe care îl supunem Parlamentului, spre adoptare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE